

IAN MCDONALD

■ LUNA NOUĂ

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

UNU

Într-o încăpere albă de pe marginea lui Sinus Medii¹ stau șase adolescenți în pielea goală. Trei fete, trei băieți. Negri, galbeni, cafenii, albi. Se scarpină cu putere, fără oprire. Depresurizarea usucă epiderma, provoacă mâncărimi.

Camera este strâmtă, ca un butoi în care de-abia poți sta în picioare. Copiii stau față în față pe bănci, cu pulpele lipite de ale vecinului, cu genunchii atingându-i pe ai celui din față. Nu au la ce să se uite și nu au pe cine să vadă în afară de ei, însă evită contactul vizual. Sunt prea aproape, prea expuși. Toți respiră prin câte o mască transparentă. Oxigenul șuieră prin locurile unde nu s-a făcut corect etanșarea. Un manometru este instalat sub geamul de pe ecluza exterioară. S-a oprit la cincisprezece kilopascali. A durat o oră până când presiunea a coborât la acest nivel.

Însă afară e vid.

Lucasinho se apleacă și se mai uită o dată pe geamul micuț. Se vede bine ecluza; este chiar în față și drumul până la ea este liber. Soarele apune; umbrele sunt lungi și groase și sunt îndreptate spre el. Mai negre decât stratul negru de regolit, ar putea ascunde multe

¹ Sinus Medii – una dintre „mărilor“ de pe Lună (n. tr.).

Responsabilitate. *Temperatura la sol este o sută douăzeci de grade Celsius, îl avertizase avatarul său. Va fi un drum de foc.*

Drum de foc, drum de gheață.

Șapte kilopascali. Lucasinho se simte umflat, cu pielea întinsă și murdară. Când manometrul va ajunge la cinci, ecluza se va deschide. Lucasinho își dorește să fie și avatarul său aici. Jinji i-ar putea regla bătăile nebunești ale inimii, i-ar putea potoli zvâcnitul mușchiului din pulpa dreaptă. Surprinde privirea fetei din fața lui. Este o Asamoah; fratele ei mai mare stă alături de ea. Răsuște între degete amuleta *adinkra* pe care o poartă la gât. Avatarul ei ar fi trebuit s-o avertizeze în privința asta. În locul acesta metalul s-ar putea suda de piele. Și atunci ar purta pe veci cicatricea lăsată de simbolul *Gaye Nyame*. Îi aruncă un surâs minuscul. Sunt șase adolescenți frumoși, în pielea goală, lipiți unul de altul; dar camera este lipsită de orice vibrație sexuală. Gândurile tuturor se îndreaptă spre ce se află dincolo de ecluză. Doi Asmoah; o fată Sun; o fată Mackenzie; un băiat Voronțov, foarte speriat și care a intrat în hiperventilație; și Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho a avut relații cu toți, mai puțin cu fata Mackenzie. Familiile Corta și Mackenzie nu au relații. Și nici cu Abena Maanu Asamoah nu a avut nicio relație, pentru că perfecțiunea ei îl intimidează pe Lucasinho Corta. Fratele ei, pe de altă parte, o sugerează ca nimeni altul.

Douăzeci de metri. Cincisprezece secunde. Jinji i-a scris numerele astea în minte cu fierul înroșit în foc. Distanța până la a doua ecluză. Timpul cât poate supraviețui în vid un om în pielea goală. Cincisprezece secunde până la pierderea cunoștinței. Treizeci de secunde până când răul va fi ireversibil. Douăzeci de metri. Zece pași mari.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Imediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îl azvârle pe Sinus Medii.

Pasul unu. Piciorul lui drept atinge regolitul și îi alungă din minte orice alt gând. Ochii îi ard. Plămâni îi sunt în flăcări. Explodează.

Respect pentru oamenii și simți

Passul doi. Trebuie să expire. *Expiră. Golește-ți complet plămâni*, i-a spus Jinji. Nu, nu, nu-i adevărat că ai să mori. Expiră, dacă nu vrei să-ți plesnească plămâni. Calcă și încheie pasul.

Passul trei. Expiră. Respirația îi îngheață pe chip. Fierb în clocote saliva de pe limbă și lacrimile din colțurile ochilor.

Patru. Abena Asamoah îl depășește. Pielea acoperită de chiciură i s-a făcut cenușie.

Cinci. Îi îngheață ochii. Nu îndrăznește să clipească. I s-ar lipi genele. Dacă va clipi, va orbi, dacă va orbi, va muri. Își atingește privirea asupra ușii înconjurată cu lumini albastre de semnalizare. Îl depășește băiatul Voronțov. Băiatul cel jigărit și speriat. Fuge ca nebunul.

Șase. Inima se sperie, se luptă, arde. Abena Asamoah se aruncă prin ecluză, se uită în jur și pune mâna pe mască. Face ochii mari pentru că vede ceva lângă Lucasinho. Gura i se deschide într-un urlet mut.

Șapte. Se uită peste umăr. Kojo Asamoah se prăbușește, se dă de-a dura. Kojo Asamoah se îneacă în oceanele Lunii.

Opt. Lucasinho se năpustește spre luminile albastre cu brațele întinse ca să-și încetinească fuga.

Nouă. Kojo Asamoah face eforturi mari să se ridice în picioare, însă este orb; praful a înghețat pe pupilele lui. Dă din mâini, se clatină, se împleticește. Lucasinho îl apucă de un braț. Sus. Sus!

Zece. Pulsații roșii în ochi: un cerc de lumină și înțelegere concentrat pe cadrul ușii de intrare. Un cerc tot mai mic cu fiecare pulsație roșie din creierul său care se descompune. Respiră! îi strigă plămâni. Respiră! Sus! Sus! Ecluză e plină de brațe și capete. Lucasinho se aruncă în cercul de mâini întinse. Îi fierbe sângele. În venele lui clocotește gazul; fiecare bulă este o bilă incandescentă de rulment. Îl lasă puterile. Îl lasă mintea, dar nu dă drumul brațului lui Kojo. Trage de brațul acela, trage de băiatul acela; în agonie, în flăcări. Simte un șoc, aude un urlet de explozie.

În cercul mic rămas din câmpul lui vizual, vede o harababură de membre, piei, funduri și burți de pe care picură stropi de condens și de transpirație. Aude cum icnetele se prefac în râsete, suspinele,

Respect pentru oameni și cărți

în chicoteli demente. Am reușit să terminăm cursa. Am învins-o pe Dona Luna.

Altă imagine fulgerătoare: o pată roșie pe axa porții exterioare – roșu bizar pe alb. Își fixează privirea asupra petei, țintă roșie care îi soarbe toată concentrarea. Pe măsură ce conștiința îi se cufundă în întuneric, înțelege ce este pata aceea roșie. Sânge. Ecluza exterioră s-a închis peste degetul mare de la piciorul stâng al lui Kojo Asamoah, zdrobindu-i-l complet.

Și acum, beznă.

Femeia înaripată se înalță în zbor din vârful centralei termice. Lumina dimineții o îmbracă în aur. Zboară aproape de acoperișul lumii, apoi își arcuiește spatele, își îndoaie coatele, pocnește din călcâie și coboară în picaj de rândunică. Cade o sută de metri, două sute – un punct negru înfiripat din zorii falși. Și trece pe lângă fabrici și blocuri, pe lângă ferestre și balcoane, funiculare și ascensoare, alei și poduri. În ultima clipă își îndoaie degetele, își întinde aripile din nanofibre și pune capăt plonjonului. Și se înalță din nou – sus, cât mai sus – dusă de aripi sclipitoare în lumina tot mai puternică. Doar de trei ori bate din ele și a și parcurs un kilometru. Acum este un punct de aur pe fundalul monumentalului canion Orion Quadra.

– Nerușinata, șoptește Marina Calzaghe.

Detestă libertatea femeii cu aripi, constituția ei athletică, pielea ei perfectă și trupul numai fibră. Dar nu poate să sufere deloc faptul că femeia aia are destul aer ca să se joace, în timp ce Marina trebuie să se zbată pentru fiecare respirație. Ea și-a diminuat reflexul respirator. *Chib*-ul din globul ocular prezintă datoria tot mai mare de oxigen pe care o are. Fiecare umplere a plămânului costă. Este înglodată în datorii la banca-respirației. Își aduce și acum aminte sentimentul de panică pe care l-a avut atunci când a clipit forțat ca să-și îndepărteze *chib*-ul cel nou din ochi. N-a reușit. Atunci a încercat să-l scoată cu degetul. Și *chib*-ul i-a rămas lipit de globul ocular.

Respect— Toată lumea are așa ceva, îi spusese atunci agentul de la Departamentul de Inițiere și Adaptare din CDS. Indiferent dacă ești un novice, de-abia sosit de pe orbită, sau Vulturul însuși.

Atunci i s-a activat bara de stare pentru cele Patru Elemente: situația contului pentru apă, spațiu, informații și aer. De atunci încoace i s-au măsurat și taxat fiecare gură de apă și fiecare secundă de somn, fiecare gând și fiecare răsufflare.

Deja i se învârtește capul atunci când ajunge în vârful scării. Se sprijină de balustradă și se chinuie să respire. În fața ei este doar vidul – înspăimântător, aglomerat, strălucind cu mii de lumini. Blocurile de locuințe din Meridian au adâncimea de un kilometru și se supun unei ordini sociale răsturnate: bogații locuiesc jos, săracii locuiesc sus. Raze cosmice, ultraviolete și particule electrice eliberate de exploziile solare bombardează chipul lipsit de apărare al Lunii. Radiația este absorbită imediat de cei câțiva metri de regolit selenar, dar razele cosmice de energie înaltă stârnesc focuri de artificii în particulele secundare din sol, care pot deteriora ADN-ul uman. Acesta este motivul pentru care habitatele omenesti sunt situate la mari adâncimi, iar cetățenii trăiesc cât de departe de suprafață își pot permite. Numai nivelurile industriale se află mai sus decât Marina Calzaghe și ele sunt aproape în întregime automatizate.

În înaltul cerului artificial se leagănă prizonier un balon argintiu de copil.

Marina Calzaghe se duce sus ca să-și vândă conținutul vezicii urinare. Negustorul de pișat îi face semn cu capul. O cheamă în cabina lui. Urina ei este puțină, granuloasă și de culoare ocru. Nu observă și ea urme de sânge? Negustorul determină conținutul de minerale și de substanțe nutritive și o creditează. Marina transferă fondurile în contul ei de rețea. Îți poți înfrâna respirația, poți pirata apa, poți fura mâncare, dar nu ai cum să te milogești ca să ți se aloce o bandă mai largă. Hetty, avatarul ei, se formează dintr-un mănunchi de pixeli deasupra umărului ei stâng. Însă Marina Calzaghe s-a întors deja în rețeaua ei.

Respectiv *Data viitoare*, șoptește ea, urcând către trapa de ceață. *Am să iau medicamentele data viitoare, Blake.*

Marina urcă de-a bușilea ultimele câteva trepte. A reușit să recupereze plasa din plastic; a furat-o și a ascuns-o înainte ca programele *Zabbaleen*-ilor să o poată recicla. Principiul este vechi și de încredere. O plasă din plastic aruncată între grinzile de susținere. Se ridică un aer cald și umed care formează nori cirus efemeri în răceala nopții artificiale. Ceața se condensează pe pânza fină și picură în vasul colector. O înghițitură mică pentru ea, una mai mare pentru Blake.

E cineva la trapa ei. Un bărbat înalt și slab bea apa din vasul ei colector.

- Dă-l încoace!

Bărbatul se uită la ea, apoi golește vasul.

- Nu-i al tău!

Marina încă are mușchii pământeni. Chiar și fără aer în plămâni tot ar putea să-l dovedească pe lunaticul ăsta înalt, palid și fragil.

- Pleacă de aici! ăsta e al meu.

- A fost.

Are un cuțit în mână. Ea nu are sorți de izbândă în fața unui cuțit.

- Dacă te mai prind pe aici, dacă văd că lipsește ceva, te tai în bucăți și te vând!

Nu are ce face. Niciun gest, niciun cuvânt, nicio amenințare ori idee ingenioasă nu pot schimba nimic. Bărbatul cu cuțit a înfrânt-o. Nu poate decât să facă bot și să rămână așa. Rușinea e tot mai intensă cu fiecare pas, cu fiecare treaptă. Ajunge în logia strâmtă de unde s-a uitat la femeia cu aripi, se prăbușește în genunchi și râgâie cu furie crâncenă. Uscat și neproductiv. Nu a mai rămas pic de umezeală, pic de hrană în ea.

Din cauza Lunii.

Lucasinho se trezește. Are pe față o cochilie transparentă pe care o aburește cu răsuflarea. Intră în panică și dă din mâini ca să

Reînchid ochii și îndepărteze obiectul ăla care-i produce starea de claustrofobie. Prin cap i se răspândește o căldură întunecată, ajunge spre ceafă, coboară pe brațe și pe piept. Gata cu panica. Acum vine somnul. Ultimul lucru pe care îl mai vede este o siluetă la piciorul patului. Știe că nu-i o fantomă, pentru că nu există fantome pe Lună. Fantomile sunt creaturi fragile, vapori, nuanțe și suspine. Dar arătarea aceea seamănă cu o fantomă, cenușie, cu mâinile împreunate.

– *Madrinha* Flavia?

Fantoma ridică privirea și surâde.

Dumnezeu n-o pedepsește pe femeia care fură mânată de disperare. În fiecare zi Marina trece pe lângă altarul de pe stradă atunci când se întoarce de la negustorul de urină: o icoană înfățișând-o pe Maica Domnului din Kazan¹, înconjurată de o constelație de bio lumini intermitente. Fiecare dintre boabele astea de gelatină conține câte o gură de apă. Repede, știind că-i un păcat, le îndeasă pe toate în rucsac. Îi va da patru dintre ele lui Blake. Îi e sete mereu.

Nu au trecut decât două săptămâni, însă Marina are impresia că-l cunoaște pe Blake dintotdeauna. Sărăcia face timpul să pară mai lung. Și sărăcia vine peste tine ca o avalanșă. Un derapaj oricât de mic atrage după sine altul și apoi altul și simți cum viața ți-o ia la vale. Un contract anulat. O zi în care nu ai primit niciun telefon de la agenție. Și toți digiții ăia care ticăie în vederea periferică. Iar viața ți se rostogolește la vale aidoma unei avalanșe. Și apoi te pomeneai că urci pe scările și pe zidurile lui Orion Quadra. Te urci de pe țesătura podurilor și a logiilor, te urci deasupra străzilor cu blocuri, te urci cât mai sus pe scările cu pante din ce în ce mai abrupte (căci ascensoarele sunt scumpe și nici nu pot ajunge atât de sus), te urci către piramidele și cuburile suspendate din Bairro Alto. Aerul rarefiat mirosea a artificii: piatră brută, abia construită, sticlă sinterizată. Aleile se înclinau primejdios de tare pe lângă draperiile celulelor din piatră, luminate doar de lumina

¹ Kazan – oraș din Rusia (n. tr.).

care intra pe uși și prin ferestrele fără geamuri. Un singur pas greșit și te-ai fi prăbușit urlând peste neoanele Bulevardului Gagarin.

Bairro Alto se schimba la fiecare lună calendaristică, iar Marina a rătăcit destul de mult până să găsească locuința lui Blake. *Convenabilă pentru colegii de cameră; chirie zilnică* – așa suna anunțul din listingurile prezentate în Meridian.

– Nu o să stau prea mult aici, a spus ea atunci, privind prin garsonieră la cele două saltele din spumă cu memorie, la sticlele din plastic în care fusese apă, la tăvile de unică folosință aruncate în toate colțurile.

– Așa zice toată lumea, i-a răspuns Blake.

Și imediat l-a apucat accesul de tuse, tusea aia uscată și chinuitoare, care-i scotea ochii din orbite, îl făcea să se chircească de durere și îi zgâlțâia toate oscioarele din scheletul și așa destul de prizărit. Tusea asta seacă a ținut-o trează pe Marina toată prima noapte; trei accese mici și uscate, ca de copil. Apoi încă trei. Și alte trei. Și din nou trei. Tusea asta a ținut-o trează în toate nopțile care au urmat. Tusea asta era imnul din Bairro Alto. Silicoza. Praful de pe Lună pietrifică plămâni. Și după paralizia asta vine tuberculoza. Bacteriofagii ar trata-o imediat. Oamenii care locuiesc în Bairro Alto își dau banii pe aer, apă și spațiu. Până și cei mai ieftini bacteriofagi nu sunt decât o speranță deșartă.

Marina. De atât de multă vreme nu i-a mai vorbit avatarul, că, de uimire, aproape cade de pe scară. *Ai primit o ofertă de job.* Până jos nu sunt decât câțiva metri; o nimica toată în condițiile acestei gravitații dereglate. Unde mai pui că încă mai visează să zboare; în visele astea ea este o pasăre șmecheră, care se învârtește într-un planetariu. Un planetariu care se rotește într-o colivie din piatră.

– O accept.

Este vorba despre catering.

– O s-o fac și pe asta.

Ar face orice. Scanează contractul. A cerut prea puțin, însă și așa oferta este cu greu acceptabilă. Doar cât să-i acopere rețeaua de aer-apă-carbon și să-i mai rămână foarte puțin după aceea. Va primi o sumă în avans. Are nevoie de o uniformă scoasă la imprimantă.

R Și de o vizită la *banya*. Simte cât de urât îi miroase părul. Și mai are nevoie și de un bilet de tren.

Într-o oră trebuie să ajungă la Gara Centrală. Marina clipește o dată ca să se semneze. Lentila de contact îi scanează retina și transmite caracteristicile acesteia la agenție. Avatarurile își strâng mâinile și banii îi intră în cont. Bucuria care o cuprinde este atât de crâncenă că parcă o doare. Puterea și magia banilor nu se referă la ce îți permit ei să stăpânești, ci la ce îți permit să devii. Banii înseamnă libertate.

– Apucă-te de treabă! îi spune ea lui Hetty. Restabilește setările implicite.

Instantaneu plămâni i se destind. Este minunat să expiri. Este divin să inspire. Marina savurează parfumul din Meridian: electricitate și praf de pușcă, și mucegai, și iz înțepător de canalizare. Crede că a ajuns la capătul inspirației, dar uite că se înșală. Trage adânc în piept.

Însă nu prea mai are timp. Pentru a ajunge la gară, trebuie să ia ascensorul 83 din zona de vest, care este în direcție opusă față de locuința lui Blake. Ascensorul sau Blake? Nu știe ce să facă.

Lucasinho se trezește iarăși. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl împinge înapoi la orizontală. Parcă toți mușchii din corp i-au fost desprinși de pe oase sau de pe articulații, iar spațiul acela a fost umplut cu sticlă pisată. Zace în pat, îmbrăcat cu un costum lipit de piele, același pe care l-ar purta pe suprafață la o plimbare normală și sigură. Își poate mișca brațele, mâinile. Se pipăie pe toată lungimea corpului. Mușchii abdominali, o armură strașnică; coapsele, bine definite și robuste. Fundul este absolut fantastic. Și-ar dori să-și poată atinge pielea. Trebuie să afle dacă pielea îi este în bună stare. Este vestit pentru pielea lui.

– Mă simt ca un cur. Până și ochii mă dor. Iau medicamente?

Receptorii opioizi din materia ta periaqueductală sunt stimulați direct, îi spune o voce în cap. *Pot să reglez informațiile primite.*

– Hei, Jinji, te-ai întors.